

Park Dzsó-Szuk, Jon Szang-Ho

Vonat Puszánba

Zombiexpressz

FORDÍTOTTA NÉMETH NIKOLETTA

Park Dzsó-Szuk, Jon Szang-Ho

Vonat Puszánba Zombiexpressz

*A Vonat Busanba – Zombiexpressz című
film regényesített változata*

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Park Dzsó-Szuk, Jon Szang-Ho: 부산행

TRAIN TO BUSAN by NEW
(Next Entertainment World)
Copyright © NEW (Next Entertainment World), 2016
All rights reserved.

Hungarian translation © Németh Nikoletta, 2020
Nyelvi lektor: Németh Noémi

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1-235-5030
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado

ISBN 978 963 293 902 5

Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámin
Felelős szerkesztő: Besze Barbara
Szerkesztette: Petrikovits Julianna
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borítóterv: Földi Andrea
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Az élettelen, üveges tekintetű bábu keze és a benne lévő forgalomirányító jelzőbot élesen nyikorogva mozgott fel-le. A bábu elrongyolódott, sárga esőkabátja miatt a látvány még kísértetiesebbnek tűnt. A sötét felhőkbe burkolt csinjangi vámsorompónál állt őrt.

Kim úr leszállított huszonnyolc sertést a vágóhídra, éppen onnan tartott hazafelé. Amikor áthaladt egy vámsorompón, feltűnt neki egy FERTŐTLENÍTŐ BÁZIS feliratú sátor, majd a fehér védőruhába öltözött közszolgálati ügynökök. *A francba. Már megint?* Kim úr elkáromkodta magát, ahogy meglátta ezt a bosszantó, bár jól ismert látványt.

A teherautó lassított, a fecskendők pedig azonnal folyadékot és mészport permeteztek köré.

Ahogy kiért a porködből, Kim úr leállította a motort, leeresztette a vezetőoldali ablakot, és kidugta a fejét.

– Ne már, megint el kell földelnem a disznóimat?

Az egyik ügynök levette a maszkját, majd odasétált az autóhoz. A férfi babaarcát pattanáshegek borították.

– Most nem a száj- és körömfájásvírusról van szó.

– Akkor mégis, mi a fene történik? Múltkor is azt mondták, hogy nincs gond, aztán áshattam el őket mind.

Az ügynök már hozzászokott az efféle panaszokhoz, mindenki rázúdított mindent, ahogy áthaladtak az ellenőrzésen.

– Tényleg nem erről van szó. A szomszédos biotechnológiai vállalatnál nemrég kisebb szivárgás történt. Ennyi az egész.

– Hagyjuk ezt. Nem állnának ilyen készültségben, ha minden rendben lenne! Megőrülök, ha megint elveszítem a disznóimat.

Az ügynök intett a bottal, és hogy lenyugtassa, útjára engedte a kiabáló Kim urat.

– Igazán nincs mitől tartania. Ne aggódjon, menjen nyugodtan dolgozni.

Rohadtak... Ennyi az összes tudásotok? Kim úr szívesen elmondta volna a véleményét, már éppen szóra nyitotta a száját, de aztán inkább a gázra taposott.

Az üres teherautó kitört a fertőtlenítőbázisból, a füstöt maga mögött hagyva továbbhaladt a kétsávos úton. *Kisebb szivárgás? Vajon mi szivároghatott ki onnan? Mindegy. Miért pont ezeknek a szavában kellene megbíznom?...* Kim úr egymás után vette a kanyarokat, s közben mindvégig idegesen morgolódott.

Váratlanul megszólalt a telefonja. A férfi az anyósülésre pillantott, ahonnan a csörgést hallotta. A mobil hangosan visított. *Jaj, tuti, hogy az asszony akar megint valamit.* Csettintett a nyelvvel, majd a készülékért nyúlt, de nem érte el. Kim úr előrepillantva ellenőrizte az utat, majd mélyen lehajolt az ülésre.

– Jaj, asszony, ne nyaggass már...

Ekkor hangos csattanással valami beleütközött a teherautó elülső lökhárítójába. Kim úr rémülten taposott a fékbe, a sötét útra vastag fékcsíkot rajzolt a gumi. A férfi vett egy mély lélegzetet. Egész teste, a feje búbjától a talpáig megfeszült az idegességtől. *Az istenit, mit ütöttem el?* Remegő kézzel nyitotta ki az ajtót, és leugrott az útra.

Egy szarvast látott. Az ütközéstől a szarvas hasáról lerobbant a hús, a feketésvörös belsőség kifolyt. Az állat nyitott szemmel haldokolt. A szemét is skarlátvörös vér festette.

– A szentségit, miért kellett elém ugrania?
Az istenit!

Kim úr hangosan káromkodott, és köpött egyet, hogy elűzze az ijesztő érzéseket.

– A francba! Szerencsétlen napom van...

Semmi kedve nem volt ahhoz, hogy levon-
szolja az állat testét az útról. Alaposan kör-
benézett, van-e valaki a közelben, majd visz-
szament az autóhoz, megnézte a lökhárítót, és
néhányszor megrugdosta az elülső és a hátsó
kereket. Az autóval minden rendben volt. Kim
úr visszaszállt a teherautójába, és útnak indult,
mintha mi sem történt volna.

A szarvas teteme ott maradt a csöndes út-
testen. Sötétedő égbolt, egy kihalt, szűk út,
amelyen se autó, se ember nem jár, csak a ma-
gányosan fekvő szarvas teste látható. Mivel a
szél sem fúj, a látvány olyan volt, mint egy
csendélet.

Kis idő elteltével egy hang rázta fel a kör-
nyéket; mintha kavicsokat dobáltak volna az
aszfaltra. A halott állat vékony lábízületei egy
pillanatra alig észrevehetően megmozdultak,
majd újra néma csönd lepte be a tájat. Ekkor
hirtelen a korábbinál sokkal hangosabb csont-
recsegés hallatszódott. A kilapított szarvas
most hirtelen úgy remegett, dobálózott, mint-
ha rohama lenne.

Végül az állat négy lábra állt. Törött ízületei önmaguktól mozogtak. Nagyon bizarr jelenet volt. A hasából lógó vékonybél hangos csapódással az útra zuhant. Az állatból húsdarabok szakadtak ki, de ő csak állt, és a féknyom irányába bámult. A szemében éles fény gyúlt. Egy autó motorzúgása közeledett felé. Az állat abba az irányba fordította a tekintetét, amit a fényszóró bevilágított. Végül hátraszegett nyakkal a kocsira felé kezdett futni, és felugrott rá, mintha támadni akarna.

Szogu a beosztottjai munkamániásnak nevezték. *Bolondok*. Ő csak horkantott egyet minden alkalommal, amikor ilyeneket suttogtak a háta mögött. Hogy feltétlenül nyereséget termeljenek, naponta több tucatszor is ellenőriznie kellett a tőzsdét, a legmagasabb és legalacsonyabb értékeket. Egy ilyen világban a „munkamániás” kifejezés egyet jelentett azzal, hogy alaposan végzi a munkáját. Csak így lehetett túlélni ezen az ingatag talajon. Akik csak gubbasztva nézelődnek a sarokban, mint a patkányok, ugyan még nem tudják, de meghalnak a túlélésért folytatott harcban.

Szogu aznap is a saját irodájában, az íróasztalánál fogyasztotta el az ebédjét, egy gyors-

éttermi menüt. De még így sem tudott nyugodtan falatozni. A hamburger már jó ideje ott hevert előtte, de épp csak hogy beleharapott. Az illető a kagyló túoldalán halvány jelét sem mutatta, hogy hamarosan befejezné a társalgást. *Őrület!* Szogu összeráncolta a homlokát. Ugyanúgy válaszolt a partnerének, mintha teljesen ráfigyelne, de közben próbálta elnyomni a tarkóján egyre felkúszó feszültséget. Szogu felemelt egyet az asztalán elterülő, kis háromszöggel megjelölt dokumentumok közül.

– ...Uram, ha most kilép, csak tovább romlik a papír értéke. A pontos okát sem vizsgálták még ki. Az is lehet, hogy hamis az információ... Á, értem... Megértettem.

Szogu erőltetett nevetésben tört ki.

– Nos, elég kezdő vagyok még. Ó, megtanítana azon a pályán? Igen, hamarosan találkozunk. Nemsokára beszélünk!

Idióta, komolyan ilyenkor kell golfról beszélni? Szogu letette a telefont, és kínosan elmosolyodott. Ráharapott az alsó ajkára, majd homlokát ráncolva, fejet csóválva lejegyzett valamit.

– Jövő hét, Pak úr, golfprogram.

Szogu a többi közé ragasztotta az emlékeztető cetlit a monitor szélére, így mindig látta ezeket, ha leült. A túléléshez kellett mindez.

Elment az étvágya, pedig a fél hamburger és a kóla még ott volt előtte. Szippantott egyet az állott italból, majd az üdítőt és az ételt is a szemeteskosárba söpörte. Felemelte a telefont, behívta a beosztottját, Kimet, és amíg ő megérkezett, végig a monitorra szegezte a tekintetét.

Döglött halak a Csinjang víztározóban.

Csinjang biovölgy ökoszisztémája veszélyben.

A Csinjang Társaság nem végez biohulladék-gazdálkodást?

Már megint Csinjang. A csinjangi biotársaságnál, ahol Szogu több éve dolgozott, sorra kerültek elő a problémás esetek. Már nem lehetett belőlük kihátrálni, olyan nagy volt a kár. Valahogyan meg kellett akadályoznia, hogy a sokszögvonala diagram nyilai a padlóra zuhanjanak. Ha ezt a problémát is meg tudná oldani, biztosan megjutalmaznák, akár elő is léptetnék. A riporterek úgy felfújnak minden semmiséget, mintha igazán komoly dolog lenne. *Annyi kenőpénzt tömtem már beléjük, és még ez is kevés?* Szogunak eszébe jutott az alkohol és a pénz, amit az újságírók zsebébe rejtett. *Miért nem szállnak le Csinjangról? Hisz semmiféle tömeges halálról nincs szó. Nem tehettem mást. Mindent, amit csak lehetett, be kellett vetnem. Még ha piszkos módszer is.*

Szogu beosztotta, Kim ideges lett, amikor a felettese behívta. Ahogy belépett az irodába, annyira izgult, hogy egy pillanatra elakadt a lélegzete. Kim olyan embernek tartotta a főnökét, aki mindig csak az erősek oldalán áll. Olyasvalaki, aki a halálos ágyán is a profitra gondol. Mint egy hidegvérű vipera. Aggodalom töltötte el, és mélyeket sóhajtott, ahogy arra gondolt, Szogu vajon most milyen munkát hárít rá.

Már megint ez az idióta tekintet. Szogu csettintett nyelvvel, ahogy meglátta az üvegajtó nyitó beosztottját. Behúzott nyakából, pásztázó tekintetéből pontosan tudta, mennyire szoronghat a férfi. Nem fogja túlélni ilyen riadt nyúlként ebben a ragadozó világban. Többször figyelmeztette már őt, de úgy tűnt, hasztalanul. Szogu szándékosan nem nézett Kimre.

– Miben segíthetek? – kérdezte Kim.

– Fogd az összes anyagot, és add el!

– Adjam el? Óriási, hatalmas következményei lehetnek... A piacbiztonság miatt is, és a befektetők szempontjából...

Kim próbálta meggyőzni felettesét.

– Kim...

Szogu mély hangon szólt, majd csöndben behunyta a szemét. A hangja monoton volt, és hideg:

– Komolyan a befektetőkkel foglalkozol? Adj el mindent! Most azonnal.

Kim többet már nem tehetett, nem ellenkezett tovább. Követnie kellett az utasításokat. Semmi hatalma nem volt a cégnél, így azt tette, amivel megbízták. Szogu visszafordult a monitorhoz, amivel azt próbálta sugallni, hogy nincs több mondanivalója. Kim meghajolt, majd megfordult, és elindult. Szogu visszafordult Kim felé, mintha hirtelen eszébe jutott volna még valami.

– Esetleg nem tudod, mit szeretnek mostanság a gyerekek?

Kim ez alkalommal szokatlan kérdést kapott. Mikor Szogu látta, hogy beosztottja nem válaszol azonnal, intett, hogy menjen ki. Szogu kimerülten tenyerébe temette az arcát, amint a férfi elhagyta az irodát. Szúró fájdalmat érzett a szemében. Összeráncolt homlokkal nézett ki az ablakon. Még a tél közepén sem jártak, mégis napok óta sötétszürke felhő borította az eget.

Szogu luxus szedánja becsusszant a föld alatti, süllyesztett parkolóba. Ahogy megállt az autó, megszólalt a férfi telefonja. A mobil kijelzőjén megjelent egy *Szuan anyja* felirat. Najong volt az. *Mit akarhat már megint?* Szogu sóhajtott egy

nagyot, kiszállt az autóból, és felvette a telefont. A vonal túlsó oldaláról Najong hangját hallotta.

– Ne vesztegessük az erőnket fölösleges pereskedésre.

A nő hangja lágy volt.

Najong és Szogu nemrég még házastársak voltak, de hamarosan aláírják a válókeresetet. Már tíz hónap telt el azóta, hogy Najong közölte, válni akar, majd el is költözött az otthonukból. Ugyan a válásról már megegyeztek, de kislányuk, Szuan elhelyezésének kérdése miatt jogilag még nem rendezték kettejük viszonyát. *Pereskedés?* Nevetnie kellett. Szogu maga akarta nevelni a kislányát, történjen akármi. Természetesen – bár fölöslegesen – Najong ellene szegült.

– Tégy, amit akarsz, nem érdekel. Már nem. De Szuant én nevelem.

– Milyen nevelésről beszélsz? Mennyit beszélsz te vele egy nap? Beszélgettek egyáltalán?

Szogu megdermedt. Már megint ez a téma. És Najong dühe csak tovább nőtt, amikor kérdésére nem érkezett azonnali válasz.

Tegnapelőtt beszéltek utoljára? Nem, szerintem még annál is régebben. Egy házban hajtják álomra fejüket és ébrednek fel, mégis, szinte sosem

találkoznak. Szogu akkor érkezik haza a munkából, amikor a kislánya már alszik, és akkor indul el otthonról, amikor Szuan még az igazak álmát alussza. Mivel Szogu nem válaszolt, a nő mélyet sóhajtott, és így szólt:

– Szuan azt mondta, hogy holnap idejön hozzám. Még akkor is, ha egyedül kell jönnie. Érted?

– Miről beszélsz? Mégis, hova menne egyedül a gyerek?

Először hallott minderről. Ugyan, hogyan mehetne egy kilencéves gyerek egyedül Szöulból Puzánba, ilyen hosszú útra?

– Akkor hozd el te! Azt mondta, hogy szeretné, ha elhoznád őt.

– Holnap nem jó.

Najong Puzánban élt, amióta otthagyta Szogut. Úgy hírlik, az egyetem környékén nyitott egy kis kerámiaműhelyt. Mikor Szogu először hallott erről, nem értette, miért csinálja ezt, éppúgy, ahogy a hirtelen bejelentett válási szándékát sem. Később hallotta, hogy felesége diplomát szerzett az egyetemen, kerámiaművészet szakon. A férfi nem tudta, hogy a felesége mit csinál Puzánban, hiszen semmi kapcsolata nem volt a várossal, Najong mégis ott folytatta álmai megvalósítását. A nő nem bírta elviselni a házasesetét. Természetesen az

elején más volt. Szogunak azonban eszébe jutott a pillanat, amikor a felesége váratlanul a szemére hányta, hogy elege van belőle, majd hátat fordított, és elment. Ekkor a férfi lelkében megtört valami. *Hogyan árulhattál el engem...*

– Mégis, mi a francért tetted? Egyikőtök sem szenvedett hiányt semmiben, mindent megadtam nektek, amit csak lehetett.

– És szerinted ez elég?

Nem lenne az? Szogu még soha nem gondolkodott el ezen. Az igazat megvallva ideje sem lett volna rá, olyan elfoglalt volt. Egyetlen felesleges pillanata sem akadt ilyen magasztos gondolatokon törni a fejét.

– Ugye, tudod, hogy holnap van Szuan születésnapja?

– Igen, tudom! – válaszolta Szogu szinte kiabálva, majd bontotta a vonalat.

Erőt vett magán, megnyugodott, majd bepillantott a hátsó ülésre. Két öltönyfogas között pihent egy bevásárlótáska. Szogu becsapta a kocsiajtót, aminek a hangja nagy csattanással sikított végig a parkolón.

– Vacsoráztál? – kérdezte kedvesen Szogu édesanyja, ahogy kijött a bejárati ajtóhoz köszönteni a fiát.

A nő minden egyes lépéskor bicegett sajtó térdízületei miatt. Szogu bement a nappaliba, majd közömbösen rápillantott a márványpadlóra rakott pucolt fokhagymára és kosárra. Édesanyja odaállt mellé, majd öklével megcsapkodta a saját térdét.

– Ettél valamennyit? Szuan hogy van?

– Megvacsorázott, már a szobájában van.

Szogu javasolni akarta anyjának, hogy ha ennyire nincs jól, menjen orvoshoz, de végül nem mondott semmit. Annyi ereje sem maradt, hogy aggodalmaskodjon. A férfi elindult Szuan szobája felé.

Az édesanya sajnálta a fiát, aki ugyan érzéketlenül viselkedett, egyetlen törődő szót sem ejtett ki a száján, mégis tudta, hogy sokat szenvedhetett egész nap a munkahelyén. Sajnálta, de azért bántotta is őt a dolog. Mégsem tudott mást tenni, el kellett viselnie.

Ahogy a férfi közeledett Szuan szobájához, a résnyire nyitott ajtón át gyermekhang szűrődött ki. Amikor kinyitotta az ajtót, egy szépen díszített gyerekszoba képe tárult elé. Kék tapéta, melyet szivárványszínű csillagok díszítettek, a tapéta színéhez illő gyermekbútor: mindnek megvolt a saját helye. Szogu felbérelt

egy gyerekszobákra specializálódott lakberendezőt, ő bútorozta be. A könyvespolcon hiánytalanul sorakozott egy enciklopédia- és egy mesekönyvsorozat minden darabja. Az efölé szerelt polcon olyan játékok pihentek, amelyek segítették a gyermek kreativitásának és koncentrációjának fejlődését. Szogu a rendelkezésre álló szakértők közül mindig a legjobbat választotta. Így készülhetett el egy olyan csodás gyerekszoba, mint amilyeneket a női magazinokban mutatnak. A férfinak tetszett, de Szuant, a szoba birtokosát, annyira nem érdekelte mindez. *Biztos, mert még szokatlan neki.* Szogu mindenképp a legjobbat akarta adni a lányának, nem csak szobából, ruhából vagy cipőből. Ezzel tudta csak a törődését és a szeretetét kimutatni. A kislány nem vette észre, hogy hazaért az édesapja, a falnak fordulva feküdt, éppen egy beszélgetés közepén tartott.

– Anya, tudok egyedül vonatozni... Miért?... Akkor gyere ki értem az állomásra...

Ennyire látni szeretnéd az anyád? Szogu csak állt az ajtóban, és kislánya hátát figyelte, keserű érzésekkel. *Kopp-kopp.* Kopogott az ajtó belső felén. A kislány a takaró alá bújt, sietve lezárta a beszélgetést, majd pár pillanat múlva kidugta a fejét. Kilencéves kislány, rövid, kicsit fiús hajjal. Jól felismerhető rajta mindkét szülő

vonása. Szogu lágyan elmosolyodott, ahogy a kislányát nézte.

– Semmi gond, nyugodtan telefonálj tovább. Szuan csöndben bólintott.

– Már befejeztem.

Szogu a kislánya mellé ült az ágyra, majd amikor Szuan felnézett rá, gyengéden megsimogatta a fejét. A gyermek lágy haja csiklandozta a tenyerét.

– Tényleg azt mondtad édesanyádnak, hogy Puzsánba mész?

Szuan hezitált kicsit. Kissé lehajtott fejjel bámulta az ágya végét. Szogu ezek után próbálta a kislányát megvigasztalni.

– Kicsim, apának mostanában nagyon sok a munkája. Kérlek, próbálj megérteni. Majd jövő héten együtt elmegyünk Puzsánba, jó?

A kislány összeszorított ajakkal fojtotta vissza a sírást. Mintha csak attól félne, hogy meglágyul a szíve, Szogu elfordította a tekintetét.

– Nézd csak! Nézd, mit vettem neked!

Szogu vidám hangon kezdett magyarázni, hogy elterelje a kislánya figyelmét, a bevásárlótáskából elővette a dobozt, majd megrázta a lány előtt. A dobozra ragasztott hatalmas masni csillogott a rávetődő fényben. Szuan csöndben nézte az ajándékot, amit az apjától kapott.

– Azt hitted, hogy elfelejtettem, mi? Boldog születésnapot!

Szuan egy ideig csak nézte a dobozt, majd újra az apjához fordult. Szogu nevetve bólintott a kislányának, hogy gyorsan nyissa ki, mire el is kezdte kicsomagolni. Egy játék volt benne, az eladó ajánlotta, mondván, a gyerekek között manapság ez a legkedveltebb. A férfi előre megörült, hogy boldognak láthatja majd kislányát. Ahogy kis kezei lehámozták a csomagolást, a legújabb játékkonzol bukkant elő. Az ajándékot látva öröm helyett zavartság ült ki Szuan arcára. Csak pislogott, kezében a dobozzal. *Valami rosszat tettem?* Szogu eddig vidáman nevetett, azonban mosolya gyorsan lehervadt. Kislánya arcát fürkészte, tudni szeretne volna, hogy mi történt.

– Mi a baj?... Nem tetszik?

Szuan válasz helyett a szobájában lévő tévére nézett. Szogu követve lánya tekintetét, abba az irányba fordította a fejét, amerre ő. Úgy elszégyellte magát, hogy abba belefintorodott. Szuan tévéjéhez már csatlakoztattak egy játékkonzolt. Mellette pedig ott állt egy teljesen ugyanolyan doboz, mint amit most vett. *Te jó ég!*, motyogta Szogu magában.

– Gyereknpra kaptam tőled...

Kislánya szavait hallva próbált egy megoldással előhozakodni.

– Esetleg más... van más, amire vágysz? Mondd nyugodtan!

Szuan lassan lerakta a konzol dobozát. Úgy tűnt, eléggé megbántódott. *Hogy hibázhattam ekkorát? Tényleg ennyire figyelmetlen voltam?* Szogu nagyon dühös volt önmagára. A kislány kerülte apja tekintetét, ahogy óvatosan szóra nyitotta a száját.

– Puzánba... szeretnék menni. Elmennék anyához... holnap...

– De, kicsim, hát nem megbeszéltük az imént? Legközelebb elmegyünk, amikor apának ideje lesz...

Szuan felemelte a tekintetét, egyenesen az apjára nézett. A kislány szemébe könnycseppek gyűltek. Ez alkalommal nem akarta feladni. Legalább a születésnapját szerette volna a szüleivel tölteni. A mai iskolai előadás után még szilárdabban állt ki az elhatározása mellett.

– Holnap megyünk! Mindig csak azt mondd, hogy legközelebb... ez is csak újabb hazugság, igaz? Apa, nem akarom rabolni az idődet. Elmegyek egyedül. Rendben?

Szogu a kislányára nézett, aki alig bírta visszafojtani a sírását, majd a konzoldobozra, ami

saját hanyagságát szimbolizálta. A férfi bólintott egyet. Szuan ma először nevetett, széles vigyorral, az ajándékdobozát szorongatva.

A férfi bement a szobájába, kioldotta a nyakkendőjét, majd vett egy mély és fáradt lélegzetet. *Vajon holnap hány órára érnék a cégbe, ha előtte elmennék Puszánba?* Hirtelen leküzdhetetlen fáradtság lett úrrá rajta. De a saját házában sem tudott nyugodtan pihenni. Vágyott egy olyan helyre, legyen az bárhol a világon, ahol akár csak egy órára nyugodtan lehet. Ekkor kopogás hangja hallatszott, a férfi édesanyja lépett be az ajtón. Tálcat tartott a kezében, rajta egy gőzölgő, forró csészével. Úgy tűnt, mintha mondani akarna valamit, letette a tálcat a kisasztalra, majd lassan az ágy végébe ült.

– Szóval, úgy döntöttél, hogy elmész a lányral Puszánba?

– Igen.

– Helyes! Üljetek le Najonggal, egyetek valamit, és beszéljétek meg a történeteket. Rendben? Egy házaspár nem válhat el ilyen könnyen egymástól. Gondolnotok kell Szuanra is.

– Rendben, értettem. Csak tudod, fontos ez az időszak számomra.

Szogu félbeszakította édesanyja mondan-

dóját. A nő kicsit elszomorodott, de ezt nem akarta kimutatni. Fia eddig mindent a lehető legjobban csinált. Biztos volt benne, hogy Szogu ez alkalommal is tudja, mit kell tennie. Az asszonynak nem volt más választása, mint megbízni a fiában.

Szogu édesapja kezességet vállalt egy jó barátjáért, aki aztán hatalmas adósságot halmozott fel, mire az apja kioltotta a saját életét. Szogu elsős gimnazista volt ekkor. Szogu összeszorított fogakkal verekedte át magát az életen attól a pillanattól kezdve, hogy anyjával ketten magukra maradtak. Nem akarta ezt a világot úgy itt hagyni, mint az apja, aki folyton másokért küzdött, és cserébe csak kihasználta mindenki. Saját pozíciót kellett szereznie magának, sokkal kitartóbban, sokkal keményebben. Szogu mindig üldözött valamit, az iskolában és a munkában is. A láthatatlan, megbúvó sikert. De körülötte az emberek egy ponttól kezdődően mind panaszkodni kezdtek rá: úgy gondolták, egyáltalán nem törődik másokkal. Édesanyja, felesége, de még a kislánya is így érezte. *Figyeljek a többiekre? Mégis, mi közöm nekem hozzájuk? Csak úgy tudtam a családomnak ilyen életet kialakítani, hogy a végsőkig küzdöttem.* Szogu ezzel próbálta nyugtatni magát.

A férfi édesanyja átnyújtotta a kamerát a fiának.

– Szuan olyan szomorú volt. Most rendezték az iskolai előadást, és nem jelent meg ott az apukája. Igen, tudom, hogy nagyon fontos ez az időszak számodra. De Szuan is fontos időszakon megy át.

És mégis, milyen munka fontosabb a gyereknél? A nő nem mondta ki a kérdést: elköszönt a fiától, és kiment a szobából. Színi előadás? Nemrég arra is alig talált időt, hogy leüljön és megvacsorázzon.

Hamarosan lesz az iskolai előadás! Tudom, hogy nehéz, de szakítanál rá időt?

...Apa, ugye, el tudsz jönni?

Szuan énekelni fog... Délben egy-két órát felszabadítanál?

De jó lenne, ha te is tudnál jönni!

Szogu gondolkodás nélkül igennel felelt ezekre a kérésekre, majd teljesen meg is feledkezett róluk. Most újra sóhajtott egy nagyot. Miután kiment az édesanyja, Szogu kézbe vette a kamerát, és a nyilak segítségével kikereste a ma rögzített videót.

Amikor megnyomta a gombot, Szuan jelent meg a képernyőn, iskolai egyenruhában, a